

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 82.301 van 20 september 1999
in de zaak A. 59.236/IX-797.**

In zake : Jan WAUTERS,
wonende te LINDEN,
Lindestraat 58

tegen :

het openbaar centrum voor maatschappelijk
welzijn (OCMW) van LEUVEN,
dat woonplaats kiest bij
advocaat Th. HOSCHET,
kantoor houdende te LEUVEN,
Sint-Maartenstraat 53.

tussenkommende partij :

Jozef HELLINGS,
wonende te HEVERLEE,
Petrusberg 17.

D E R A A D V A N S T A T E , I X e K A M E R ,

Gezien het verzoekschrift dat Jan WAUTERS op
3 augustus 1994 heeft ingediend om de vernietiging te
vorderen van de beslissing van 19 mei 1994 van de raad
voor maatschappelijk welzijn van het openbaar centrum
voor maatschappelijk welzijn van Leuven waarbij Jozef
HELLINGS met ingang van 1 september 1994 wordt bevorderd
tot hoofdmaatschappelijk werker;

Gezien het verzoekschrift tot tussenkomst
van 11 februari 1995;

Gelet op de beschikking van 24 maart 1995
die de tussenkomst van Jozef HELLINGS toelaat;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van
antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur
B. THYS;

Gelet op de beschikking van 4 december 1997
die de neerlegging ter griffie van het verslag en van
het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste
memories;

Gelet op de beschikking van 25 juni 1999
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 13 september
1999;

Gehoord het verslag van voorzitter
J. BORRET;

Gehoord de opmerkingen van advocaat
I. MARTENS, die verschijnt voor verzoeker, van advocaat
R. HENDERIX, die loco advocaat Th. HOSCHET verschijnt
voor de verwerende partij, en van advocaat J. VAN HOOFF,
die verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur
B. THYS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari
1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak
kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Op 21 april 1994 besluit de raad voor
maatschappelijk welzijn van het openbaar centrum voor
maatschappelijk welzijn (OCMW) van Leuven de betrekking

van hoofdmaatschappelijk werker of hoofdsociaal assistent, ingevolge de oppensioenstelling van de titularis met ingang van 1 september 1994, vacant te verklaren bij wijze van bevordering.

1.2. Met een nota van 22 april 1994 worden de personeelsleden van het OCMW die voldoen aan de bevorderingsvoorwaarden, te weten vastbenoemd maatschappelijk werk(st)er of vastbenoemd maatschappelijk assistent(e) zijn en ten minste vier jaar anciënniteit tellen bij het OCMW, van de vacature in kennis gesteld en uitgenodigd om uiterlijk op 10 mei 1994 hun kandidatuur in te dienen.

1.3. Zes personeelsleden stellen zich kandidaat, onder wie verzoeker en de tussenkomende partij.

1.4. Op 19 mei 1994 besluit de raad voor maatschappelijk welzijn, bij geheime stemming en met acht ja-stemmen en vijf blanco-stemmen, de tussenkomende partij met ingang van 1 september 1994 te bevorderen tot hoofdmaatschappelijk werker.

Het bevorderingsbesluit motiveert de voorkeur voor de tussenkomende partij als volgt :

"(...)

Gezien de kandidaturen van DE SMET Louisa, HELLINGS Jozef, MOONS Liliane, POLFLIET Godelieve, VAN AERSCHOT Guido en WAUTERS Jean, maatschappelijk werk(st)ers;

Gezien de administratieve dossiers van voornoemde kandidaten zich voor inzage in de raadszaal bevinden;

Overwegende dat deze zes kandidaten een gunstige beoordeling hebben gekregen, maar dat de heer HELLINGS Jozef bovendien reeds gedurende een vijftal jaren de functie van hoofdmaatschappelijk werker waarnemend heeft uitgeoefend op een onberispelijke en efficiënte manier, zodat hij wordt voorgesteld als meest geschikte kandidaat;

In acht nemende dat de heer HELLINGS Jozef, in dienst is van ons bestuur sedert 1 februari 1982 en aan al de gestelde vereisten voldoet;".

De beslissing om de tussenkomende partij te bevorderen maakt het voorwerp uit van het onderhavige annulatieberoep.

2. Overwegende dat als eerste annulatiemiddel verzoeker de schending aanvoert van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; dat hij betoogt dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen kenbaar maakt die er ten grondslag aan liggen;

2.1. Overwegende dat de motivering van de bestreden beslissing hierboven is opgenomen in 1.4.; dat ze duidelijk maakt waarom de voorkeur naar de tussenkomende partij is uitgegaan; dat daarmee is voldaan aan de vereisten van de formele-motiveringswet; dat de vraag of die motivering ook inhoudelijk rechtens kan volstaan, een vraag is naar de deugdelijkheid van de motieven materieel beschouwd; dat verzoeker met zijn tweede annulatiemiddel die vraag aan de orde stelt; dat het feit dat hij dit vermag trouwens het bewijs bij uitstek levert dat de bestreden beslissing de overwegingen waarop ze steunt "kenbaar maakt";

Overwegende dat het eerste middel wordt afgewezen;

3. Overwegende dat verzoeker als tweede annulatiemiddel aanvoert dat de bestreden beslissing niet is voorafgegaan door een behoorlijke en afdoende vergelijking van de titels en de verdiensten van de kandidaten; dat hij betoogt dat in de motivering enkel wordt gesteld dat voor elke kandidaat een individuele beoordeling is opgemaakt, dat die beoordelingen zich voor inzage in het administratief dossier bevinden, dat de voorzitter dan een kandidaat naar voren schuift; dat hij besluit : "Er wordt dus geen individuele bespreking aan de kandidaten gewijd";

3.1. Overwegende dat blijkens de motivering van het bestreden besluit de leden van de raad beschikten over een beoordeling der kandidaten die voor allen gunstig was, en dat zij de administratieve dossiers van de kandidaten konden inzien; dat de verwerende partij die administratieve dossiers heeft gevoegd bij haar memorie van antwoord; dat van het dossier betreffende verzoeker diens sollicitatiebrief deel uitmaakt; dat in die brief verzoeker aanhaalt dat hij in 1978 is geslaagd voor het examen van bureauchef; dat hij in zijn memorie van wederantwoord dus ten onrechte staande houdt dat zijn dossier geen enkel stuk aangaande dat slagen bevatte;

Overwegende dat in zijn memorie van wederantwoord verzoeker ook nog schrijft dat de beoordeling der kandidaten werd gegeven door "het diensthoofd", dat dit diensthoofd de toenmalige hoofdmaatschappelijk werker was, dat deze echter reeds sinds 1 april 1989 fungeerde als privé-secretaris van de voorzitter van het OCMW en derhalve niet meer betrokken was bij de werking van de sociale dienst, wat "wel enige afbreuk (doet) aan de waarde van dergelijke beoordeling";

Overwegende dat verzoeker niemand aanwijst die meer geschikt was om een vergelijkende beoordeling der onderscheiden kandidaten te geven; dat voorzover hij meent dat de raadsleden ieder voor zich die vergelijking moesten maken op basis van de stukken van het dossier waarin de gegevens konden worden aangetroffen die de aanspraken der kandidaten vermochten te staven, hem moet worden tegengeworpen dat hij bij zijn kandidaatstelling de gelegenheid had om alle gegevens die zijn aanspraken konden ondersteunen, aan de raadsleden kenbaar te maken; dat hij trouwens die gelegenheid heeft gegrepen door in zijn sollicitatiebrief te wijzen op zijn anciënniteit, op zijn titel van e.a. sociaal assistent, op zijn slagen in 1978 voor het examen van bureauchef en op zijn brief

van 28 april 1989 "waarin een opsomming gegeven wordt van mijn inzet"; dat door het optreden van de tussenkomende partij als waarnemend hoofdmaatschappelijk werker decisief te achten, de raad de door verzoeker naar voren geschoven gegevens niet decisief heeft geacht; dat de vraag of de raad zodoende het redelijkheidsbeginsel niet geschonden heeft, aan de orde wordt gesteld door verzoekers derde annulatiemiddel;

Overwegende dat het tweede middel wordt afgewezen;

4. Overwegende dat verzoeker als derde annulatiemiddel schending van het redelijkheidsbeginsel aanvoert;

4.1. Overwegende dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, dan het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen; dat met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, men voor een beslissing moet staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is; dat alzo wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, niet is het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel is dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is;

Overwegende dat men van een beslissing die onder gunstig beoordeelde kandidaten de voorkeur laat uitgaan naar die welke de te begeven betrekking als waarnemer op een onberispelijke en efficiënte wijze heeft uitgeoefend, onmogelijk kan stellen dat ze valt

onder de hierboven gegeven omschrijving van een beslissing die alle redelijkheid tart; dat wanneer verzoeker in de uiteenzetting van zijn middel zich beroept op een reeks voor hem voordelige gegevens, hij op zijn tweede middel terugvalt; dat wanneer hij in zijn laatste memorie staande houdt dat het ene feit -de waarneming van de te begeven betrekking- waarop de bevordering van de tussenkomen de partij gebaseerd is, eigenlijk niet in aanmerking mocht worden genomen omdat "men tegen een aanstelling als waarnemende intern niet in beroep kan gaan", hij alweer op zijn tweede middel terugvalt en zich bovendien dubbel vergist : de waarneming was niet "het ene feit", zij was het feit dat het bestuur doorslaggevend achtte na vaststelling van het feit dat alle kandidaten gunstig beoordeeld werden en na vaststelling van het feit dat zijn leden de kandidaatsdossiers hadden kunnen inzien; of verzoeker tegen de aanstelling van de tussenkomen de partij al dan niet "intern" in beroep kon gaan, doet er weinig toe aanzien hij hoe dan ook er "extern", met name bij de Raad van State, tegen in beroep kon gaan;

Overwegende dat het derde middel moet worden afgewezen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van verzoeker.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op drieduizend frank, komen ten laste van de tussenkomen de partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op twintig september
1900 negenennegentig, door de IXe kamer, die was samen-
gesteld uit :

de HH.	J. BORRET,	voorzitter,
	A. BEIRLAEN,	staatsraad,
	L. HELLIN,	staatsraad,
Mevr.	S. VAN AELST,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN AELST.

J. BORRET.